

— Да, но ний ще изкласимъ, а ти ще се търкаляшъ по подоветъ, — отвърна му горделива та пшеница.

Занесоха чувалитъ въ полето.

— Ето, че пакъ ще ни затворятъ на тъмно въ земята!

— Ахъ, какъ е свѣтло и хубаво тука!

— Нищо, нищо — пакъ ще поникнемъ, — утешаваше ги пшеницата.

И сѣячътъ започна съ пълни шепи да прѣска семена по изоранитъ ниви, докато всичкитъ ги посѣя.

Месеци изминаха. Семената поникнаха и полето се раззелени.

Единъ день покрай зелената пшеница мина сѣячътъ съ тор-

ба просо на рамо.

— Охо-хо-о! — извика пшеницата. — Азъ вече узрѣхъ, а тебе сега ще те сѣятъ.

Просото нищо не отвърна.

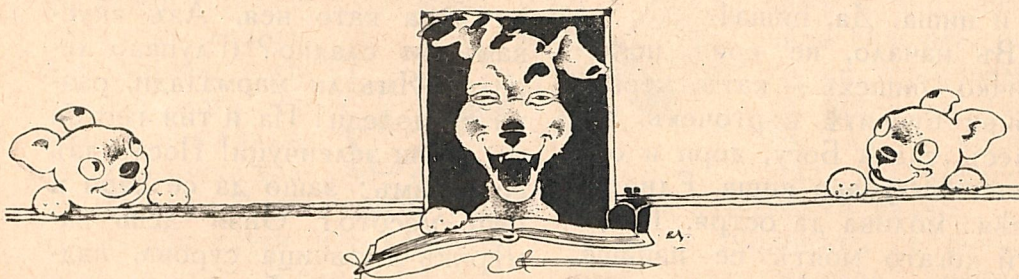
Посѣяха го и бърже, бърже поникна и узрѣ. После го ожънаха и го натовариха на кола.

Колата мина покрай пшеницата и просото ѝ каза:

— Ехъ, пшенице, каквато те оставихъ, когато минахъ да ме сѣятъ — такава те виждамъ и сега. Я ме погледни! Азъ отивамъ вече на вършитба!

Пшеницата като чу това, отъ мжка зърната ѝ се пукнаха по срѣдата и така си останаха и до день днешенъ.

Вѣра Бояджиева

ИЗЪ ДНЕВНИКА НА ДЖАВКО КЖСООПАШКОВЪ

По Сашо Чьорни

ЗА ДАНА, ЗА ЯДЕНЕТО, ЗА КРАВАТА И КОКОШКИТЪ

Дана, а глезено Данка — така се нарича моята ступанка. Тя на менъ прилича: тънка, та висока. Като куче скача. Ко-

га я потупнатъ, скимти като мене. И тя съ котарака често се закача. И тя мухи гони. Но съ ржѣе ги хваща. Съсъ уста не може.

Тя вчера ми рече: